

Huisarts spreekt zich uit over vaccinatiedwang

Huisarts Jan Vingerhoets, Bergen op Zoom:

Met elke dag die vordert zie ik het moment naderen dat ik geacht word honderden, wellicht duizenden mensen te vaccineren met een vaccin waarbij ik nog altijd twijfels heb. Minister de Jonge kan het vaccin wel bagatelliserend vergelijken met een frikandel, maar mijn praktijk is geen snackbar.

Eerst is ter twijfel over het vaccin zelf: hoe goed is het onderzocht? Is er openheid over de bijwerkingen? Blijkens de medische literatuur ben ik niet de enige die zich hierover zorgen maakt: zie bijvoorbeeld deze link en zelfs de mededeling van van Dissel in mijn vorige post. (zie hiervoor de Linked in post van Jan Vingerhoets)

Dan is er de vraag: doet het vaccin wat het moet doen?

Wat er tot nu toe bewezen is, is dat het verkoudheid, keelpijn en hoestklachten door het coronavirus kan

voorkomen: niet meer dan dat. Heel terloops maar ten onrechte wordt daaraan de suggestie verbonden dat het dus ook ziekenhuisopname en sterfte voorkomt. Maar lieve mensen, dat is niet meer dan een aanneme en daarvoor ontbreekt ieder bewijs. Waarom is de overheidsvoorlichting daar niet eerlijk over? Spelen hier andere belangen? Als ik daarover nadenk dan word ik heel somber.

Want voor het voorkomen van verkoudheid of keelpijn hoeft de maatschappij niet op slot, hoeven duizenden mensen niet failliet te gaan en mag je een vaccin niet verplichten. De echte vraag is dus: voorkomt het dat mensen moeten worden opgenomen in het ziekenhuis, voorkomt het dat ze naar de IC moeten of sterven? Misschien is dat zo. Maar voordat je miljoenen gezonde mensen min of meer onder dwang blootstelt aan een onbekend vaccin is er toch echt meer bewijs nodig dat dit effect ook echt bereikt wordt. En daarover zijn grote twijfels zoals ook het College ter beoordeling van Geneesmiddelen recent in haar persconferentie toegaf. Die twijfels worden eveneens gerapporteerd in een van de meest gerenommeerde internationale medische vakbladen.

Als ik even heel goed tot me laat doordringen dat mensen min of meer gedwongen worden een vaccin te nemen waarover ook onder medici nog zoveel vragen zijn, dan komt alles in mij in opstand. Nog nooit in mijn 27 jarige praktijk heb ik iets gedaan tegen de wil van een patiënt, met uitzondering van wilsonbekwame patiënten die een gevaar vormden voor zichzelf – en zelfs dan deed ik het met pijn in het hart. De zelfbeschikking van de patiënt staat boven alles. De verplichting om zich te laten vaccineren is er formeel niet, maar in de praktijk wel. Dit soort mistigheid past niet in een democratie. En dat gezegd hebbende, wordt het tijd om over de grenzen van de geneeskunde heen te kijken, want ons beroep brengt ook een maatschappelijke verantwoordelijkheid met zich mee.

De meeste dokters willen zich liefst buiten de politiek houden en ik ben geen uitzondering daarop. Maar nu voelt het als onontkoombaar om verantwoordelijkheid te nemen, voor mij voelt het nu bijna als wegduiken om dat niet te doen. Het was de realisatie van die verantwoordelijkheid die me er tientallen jaren geleden al toe bracht om actief te worden binnen de medische beroepsgroep van Amnesty International, een organisatie die zich inzet voor het respecteren van mensenrechten. We werkten met name voor slachtoffers van regimes die het met die rechten en met de democratie niet zo nauw namen. De parallel met dat werk dringt zich nu aan me op – en dat is schokkend. Geleidelijk aan dringt het besef door: er staat meer op het spel dan de volksgezondheid.

Verblind door naïef vertrouwen in een vaccin dat ons ondanks genoemde twijfels opgedrongen wordt, accepteren we dat ons letterlijk de mond gesnoerd wordt, dat we onze naasten niet meer mogen omhelzen, dat we niet meer bijeen mogen komen, dat duizenden failliet gaan, de media gecensureerd worden en nog veel meer. De avondklok, zinloos symbool van onderdrukking, is al geen taboe meer en wekt buitengewoon kwalijke associaties op. Als we ons onze vrijheid laten afnemen riskeren we, om maar te spreken met met een zeer treffend gedicht van een groot verzetsheld, uiteindelijk om meer dan lijf en goed te verliezen. Die vrijheid, 75 jaar geleden met bloed en levens voor ons bevochten door moedige helden, wordt geleidelijk voor onze ogen afgebroken. En we laten het gebeuren!

Dit gaat over veel meer dan een virus. Alles in mij schreeuwt dat het tijd is om de naïviteit af te schudden. Niet comfortabel, maar wel bitter noodzakelijk. Laat het licht niet doven.
Huisarts Jan Vingerhoets, Bergen op Zoom